բերին Մուշեղի սպասաւորք, որ շինական մը աւէր եւ գնացեր էր: Իշխանը չի բացած՝ տուաւ Համազասպայ, որ կարդայ, եւ նա սկսաւ կարդալ.

«Մեծազօր իշխանիդ Մուշեղի, Մամիկոնէից Տեառն խնդալ. ուրախալիր լուր կը հաղորդեմ. ձեր եղբօրորդուոյն Գրիգորի յաջողութեամբ դարձն ի գերութենէ. իմ պաշտօնս վերջ կառնու բնականաբար ինչպէս ձեր պատասխանն առ Կամսարական իշխան՝ նորա գալստեամբ: Ձեր բարձր տէրութեան խոնարհ ծառայ՝ Ձաւէն Կ'աղզուանեցի»:

— Ոչ թուական եւ ոչ տեղի, քաղաքի կամ շէնի, միայն կնիք «Յիսուս Քրիստոսի ծառայ Ձաւեն», ըսաւ Համազասպ գլուխը վեր առնելով:

— Խաբէութիւն կայ այս բանիս մէջ,— զրուցեց Մուշեղ,— երբ տեսան թէ ես պիտի չընդունեմ աղջկան մը երեւակայալ իրաւունք՝ այս դաւը պատրաստեցին:

— Բայց…— կ'ըսէր Համազասպ զիրը լաւ մը զննելով,— ես կը յիշեմ Գրիգորի գիրն, այս նորա գրին բոլորովին կը նմանի:

Շուտով գնացէք,— կը հրամայէր Մուշեղ սպասաւորաց,— ո՛վ որ այդ շինականը դտնէ, ինձմէ պարգն կը ստանայ:

Ծառայք դուրս թափեցան եւ ժամ մը չանցած՝ ահա տրեխաւոր խեղճուկ գիւղացի մը կանգնեցուցին Մուշեղի առաջ:

— Դո՞ւ էիր,որ այս թուղթը բերիր,— հարցուց Մուշեղ խստութեամբ:

— Այո, տէր:

— Ո՞վ տուաւ քեզ այդ թուղթը:

— Ալեւոր հեծեալ զինուոր մը:

— Ո՞ւր տուաւ քեզ այդ թուղթը:

— Արքունի ճանապարհին վրայ: Ես նորաշէնէ ելած՝ Առաքելոց վանքին մօտ տեսայ զիրենք. հինգ ձիաւոր էին. ծերը ինձ տուաւ թուղթր, որ բերեմ ձեզ, երիտասարդ մը, որ շատ լաւ ձի ունէր՝ ինձ ոսկի մը տուաւ:

— Տեսնեմ ոսկին: